

**Oriveden helluntaiseurakunnassa syyskuussa 2015
pidetyn raamattuviikon muistiinpanot aiheesta**

**Laupeutta Mefibosetille (2. Sam. 9:7)
– ja laupeutta meille (Ef. 2:4-9)**

**Tilaisuudet:
su 6.9. klo 11
ma 7.9. klo 18
ti 8.9. klo 18
ke 9.9. klo 18**

Veikko Nieminen

Puhe oli paikoin muistiinpanoja laajempi, mutta jossakin kohti muistiinpanoista jäi jotakin sanomattakin. Käytetty käännös on KR 1933/1938 ellei toisin mainita.

1. tunti su 6.9.2015 klo 11 ehtoolliskokous

Alkusanat

Olen puhunut Mefibosetista ensimmäisen kerran 40 vuotta sitten ja tämän jälkeen lukuisia kertoja, mutta tämä on ensimmäinen raamattutuntisarja tästä aiheesta.

Kaikki tunnemme UT:n tuhlaajapoikakertomuksen (Luuk 15:11-24), mutta ehkä emme ole huomanneet, että myös VT:ssa on omat tuhlaajapoikakertomuksensa, joidenkin mielestä kaksi, jopa kolme. (1) Ensimmäinen voisi olla kertomus patriarkka Jaakobista, joka lähti kodistaan ja palasi sinne takaisin Jumalan kehotuksesta 20 vuotta myöhemmin. (2) Toinen voisi olla kertomus Israelin kansasta, joka meni Egyptiin joutuen siellä faraon orjuuteen 400 vuodeksi, mutta jonka Herra otti omaksi esikoispojaksi (2. Moos 4:22) ja vapautti orjuuden pesästä ja johti hyvään ja tilavaan maahan. (3) Ja se kolmas on 2. Samuelin kirjan kertomus Mefibosetista, hänen vieraalle maalle joutumisestaan, siellä olemisestaan mutta armollisesta kotiin palaamisestaan – mikä onkin tämän raamattuviikon aihe.

Raamattu kertoo Mefibosetin elämästä kolmessa eri vaiheessa, mutta tällä raamattuviirolla katsomme niistä vain kahta ensimmäistä.

I Traaginen lapsuuden tapahtuma – pois synnyinmaastaan

Ensimmäinen maininta Mefibosetista löytyy:

4. Joonatanilla, Saulin pojalla, oli poika, joka oli rampa jaloistaan. Hän oli viiden vuoden vanha, kun sanoma Saulista ja Joonatanista tuli Jisreelistä; ja hänen hoitajansa otti hänet ja pakeni. Mutta kun tämä hätäntyneenä pakeni, putosi poika ja tuli ontuvaksi; ja hänen nimensä oli Mefiboset. (2. Sam 4:4)

Jakeen hetkellä Mefiboset oli 5-vuotias ja Israel oli sodassa filistealaisia vastaan. Tästä sodasta kerrotaan tarkemmin 1. Sam 31. Katsomme taistelua ja sen seurauksia.

1. Hävityn taistelun seurauksia etulinjassa, itse taistelukentällä?

Jumala oli antanut kansallensa vihollisten hyökkäyksien varalta suuret ja voimalliset lupaukset, kuten:

7. Te ajatte pakoon vihollisenne, ja he kaatuvat miekkaan teidän edessänne.

8. Viisi teistä ajaa pakoon sata, ja sata teistä ajaa pakoon kymmenentuhatta, ja teidän vihollisenne kaatuvat miekkaan teidän edessänne. (3. Moos 26:7-8)

25. Ei kukaan kestä teidän edessänne. Kauhuun ja peljästykseen teidän edessänne on Herra saattava koko sen maan, johon te astutte (5. Moos 11:25)

4. sillä Herra, teidän Jumalanne, käy teidän kanssanne, sotii teidän puolestanne vihollisianne vastaan ja antaa teille voiton. (5. Moos. 20:4)

Lupausten mukaan Israel oli voittamaton kansa, heidän voittamisensa olisi merkinnyt samaa kuin voittaa itse Herra Jumala – mikä on mahdoton ajatus. Mutta yksi asia on syytä huomioida: Jumalan lupaukset olivat kyllä voimallisia, mutta samalla ehdollisia. Lupauksien edessä olikin usein sanat: "Jos te vaellatte minun sääköksieni mukaan ja noudatte minun käskyjäni, niin ..." (3. Moos 26:3s.), "Jos te pidätte kaikki nämä käskyt, niin ..." (5. Moos 11:22s.). Lupaukset olivat voimassa niin kauan kuin kansa pysyi Jumalan kansana, Hänen liitossaan.

Niinpä Tuomarien kirjassa toistuukin kerta toisensa jälkeen se, miten israelilaisten luopuessa Jumalasta ja alkaessa palvelemaan epäjumalia Herra teki heidät heikoiksi mutta vahvasti vihollisia niin että nämä voittivat, orjuuttivat ja ryöstivät israelilaiset putipuhtaaksi (Tuom 2:11s.; 3:7s.; 3:12s.; ...). Hädässään he sitten huusivat Herran puoleen ja Herra

armahti ja vapautti heidät, mutta vähän ajan päästä sama kaava toistui. Synti esti Jumalan väkeviä lupauksia olemasta voimassa.

Mekin olemme alati vihollisen hyökkäyksien kohteena, mutta Jumala on antanut meillekin suuret ja voimalliset lupaukset, kuten "*me näissä kaikissa saamme jalon voiton hänen kauttansa, joka meitä on rakastanut*" (**Room 8:37**). Mutta Sanan lupaukset ovat meillekin ehdollisia: jos me luovumme Herrasta, niin me tulemme heikoiksi ja vihollinen voittaa meidät.

Kuningas Saulin aikana Israel luopui vähin erin Herrasta ja useasti juuri lähin vihollinen, filistealaiset, ryhtyivät sotaan heitä vastaan ja voitti heidät (1. Sam 4:1s.; 13:5s.; 17:11; 28:4s.). Ja niin tapahtui jälleen siinä taistelussa, mistä tuo 1. Sam 31 puhuu.

No millainen oli israelilaisten tappio tuona päivänä?

1. Mutta filistealaiset taistelivat Israelia vastaan. Ja Israelin miehet pakenivat filistealaisia, ja heitä kaatui surmattuina Gilboan vuorella. (1. Sam 31:1)

Ja jatko osoittaa, miten filistealaiset voittonsa jälkeen häpäisivät kaatuneiden ruumiita, ryöstivät heidän aseensa ja juhlivat voittoaan epäjumaliensa temppeleissä (31:8-10). Miten murskaava tappio ja miten vihollinen ilakoikaan voitostaan: Jumalan kansa oli lyöty, aseet ryöstetty ja ruumiita häpäisty ...

Miten paljon vihollinen on tänäkin päivänä voinut ilakoida Jumalan lasten kompastumisista ja kaatumisista, taistelijoiden vähiin käymisestä ja taisteluaseiden tylsymisestä, jopa kokonaan menettämisestä (vrt. "*Pukekaa yllenne koko Jumalan sota-asu*", **Ef 6:11**).

2. Hävityn taistelun seuraukset kodeissa:

Sitten katsomme hävityn taistelun seurauksia kotirintamalla:

7. Ja kun Israelin miehet, jotka asuivat tuolla puolella laakson ja tuolla puolella Jordanin, huomasivat, että Israelin miehet olivat paenneet ja että Saul poikinensa oli kuollut, jättivät he kaupungit ja pakenivat, ja filistealaiset tulivat ja asettuivat niihin. (1. Sam 31:7)

Etulinjassa kärsitty tappio näkyi välittömästi kotirintamalla: ihmiset pakenivat kauhun vallassa kaupungeistaan ja kodeistaan ja filistealaiset tulivat ja asettuivat niihin asumaan. Näin kaupunkien ja kotien asukkaat vaihtuivat, ne tyhjenivät israelilaisista ja täytyivät filistealaisilla.

Tänäkin päivänä käy valitettavasti samoin: Kun eturintamalla annetaan periksi ja hävitään, seuraukset näkyvät kotirintamallakin. Paimenten ja johtajien astuessa harhaan myös lampaat eksyvät. [Vähän Aasian seurakuntiinkin oli tunkeutunut erilaisia harhapolpeja (Bileamin oppi, 2:14; lisebelin oppi, 2:20) ja Sardeen seurakunta oli jo kuollessa tilassa (Ilm 3:1) ja Laodikeassa Herra joutui jo kolkuttamaan seurakunnan oven ulkopuolella (3:20).] Ja perheissä isien ja äitien tappio on usein myös heidän poikiensa ja tyttäriensä tappio. Siksi Nehemia sanoikin: "*taistelkaa veljienne, poikienne ja tyttärienne, vaimojenne ja kotienne puolesta*" (**Neh 4:14**).

Myös Jeesus puhui asukkaiden vaihtumisesta:

43. Kun saastainen henki lähtee ihmisestä, kuljeksii se autioita paikkoja ja etsii lepoa, eikä löydä.

44. Silloin se sanoo: 'Minä palaan huoneeseeni, josta lähdin'. Ja kun se tulee, tapaa se huoneen tyhjänä ja lakaistuna ja kaunistettuna.

45. Silloin se menee ja ottaa mukaansa seitsemän muuta henkeä, pahempaa kuin se itse, ja ne tulevat sisään ja asuvat siellä. Ja sen ihmisen viimeiset tulevat pahemmiksi kuin ensimmäiset. (Matt 12:43-45)

Jos sydän, minkä Jeesus on kerran puhdistanut, tullut asumaan ja aterioimaan, tuleeekin luopumuksen tähden tyhjäksi, niin se ei pysy kauaa tyhjänä, vaan paha tulee ja täyttää sen. Kun kiitos väistyy, kiittämättömyys astuu ovesta sisään, kun anteeksiantaminen

lakkaa, anteeksiantamattomuus tulee tilalle jne. Siksi Raamattu sanookin: "Yli kaiken varottavan varjele sydämesi, sillä sieltä elämä lähtee." (Snl 4:23) ja "Runsaasti asuukoon teissä Kristuksen sana" (Kol 3:16) ja "Täytyykää Hengellä" (Ef 5:18 on kestopuoto eli tulee täytyttyä jatkuvasti!) – tällöin pahoilla asioilla ei ole sijaa eikä tilaa sydämessämme.

3. Hävityn taistelun seuraukset yhden pojan elämässä

Olemme katsoneet hävinneen taistelun seurauksia etulinjassa ja kotirintamalla ja nyt käännämme katseemme pakeneviin, kotinsa jättävien joukkoon, ja siellä erääseen hoitajaan ja hänen sylissään olevaan poikaan:

4. ... *Mutta kun tämä hätääntyneenä pakeni, putosi poika ja tuli ontuvaksi; ja pojan nimi oli Mefiboset ... Ja hän oli viiden vuoden vanha."* (2. Sam 4:4)

Vastasyntynyt ihminen tiettyyn ikään saakka ei erota oikeaa vasemmasta (Joon 4:11) eikä hyvää pahasta eikä hänellä näin ole taivaselämää tuhoavaa tekosyntiä. Mutta josakin iässä ihmisen ymmärrys ja tieto kehittyy ja hän tulee vastuulliseksi valinnoistaan ja tekemisistään ja Raamatun mukaan näissä vaiheissa jokainen ihminen lankeaa pois lapsenuskostaan, viattomuuden tilastaan (Matt 18:3-6; Hes 18:19-20; Room 3:12; 5:12; Ef 2:1 pakanakin on ollut syntyessään elävä mutta sittemmin kuollut synteihinsä:). Ja tästä alkaa monelle elämänmittainen alamäki – siksi olisi erityisesti satsattava lapsiin ja nuoriin, että he pelastuisivat varhain, jolloin iankaikkisuussielun lisäksi pelastuisi myös heidän maanpäällinen elämänsä Jumalan käyttöön.

Hävityn taistelun seurauksena Mefibosetista tuli rampa 5-vuotiaana – ehkä jossakin tässä ikäluokassa ihminen alkaa tehdä ensimmäisiä tietoisia syntitekoja ja taivastien kannalta hän rampautuu.

II Mefiboset vieraalla maalla

Raamattu palaa toisen kerran Mefibosetin elämään 2. Sam 9. luvussa. Tuolloin hän oli noin 20-vuotias nuori mies. Katsomme häntä ja hänen tilaansa.

1. Olinpaikka

Mistä me löydämme Mefibosetin nyt? "*Hän on Maakirin, Ammielin pojan, talossa Loodebarissa.*" (2. Sam 9:4). Pakomatka oli vienyt ramman Mefibosetin siis Loodebariin.

Missä Loodebar sijaitsi? Se oli paikka Jordanin laaksossa ja se oli Jordanin itäpuolella eli ulkopuolella alkuperäisen Luvatun maan.

Hävityn taistelun seurauksena Mefiboset ei ollut ainoastaan rampa, vaan hän oli joutunut alkuperäisen Luvatun maan rajojen ulkopuolelle. Tämä sama tapahtuu synnin voittoa ihmisselle: hän ei ole vain rampa, vaan hän on myös ulkopuolella Jumalan valtakunnan.

Tässä ajassa onkin varsinaisesti vain kaksi valtakuntaa ja kaksi hallitsijaa: ihminen on joko Jumalan valtakunnassa tai hän on tämän maailman ruhtinaan valtakunnassa ja näiden valtakuntien rajana on taivaallinen Jordanivirta, minkä yli itään päin menemällä ihmisestä tulee luopio, mutta takaisin kääntyessään hän Jordanin itärannalla tekee parannuksen, tunnustaa syntinsä ja Jordanin poikki käymällä ottaa kasteen – kuten Johannes Kastajan aikana tapahtui (Matt 3:5-6; Joh 1:27; 10:40; vrt. 2. Sam 19:18-23).

Loodebarissa Mefiboset oli myös Jerusalemissa katsoen ja kuningas Daavidin näkövinkkelistä katsoen kuin teillä tietymättömillä, kuin hukassa ja kadoksissa (Daavid ei tiennyt tässä vaiheessa hänestä mitään, 9:1,3-4) – aivan niin kuin kauas vieraaseen maahan matkustanut UT:n tuhlaajapoikakin oli (Luuk 15) ja aivan niin kuin ulkopuolella Jumalan valtakunnan oleva, synteihinsä ja rikoksiinsa kuollut ihminen, on.

Mitä Loodebar merkitsee? Se merkitsee "*ei laidunta; autio ja karu paikka; ei toivoa, ei sanaa, ei yhteyttä*". Kaikkea tätä. Paikka olikin tietolähteiden mukaan tunnettu kuivuu-destaan, se oli kuin autiomaata, hävitetty ja tuhottu maa. Siellä ei kasvanut juuri mitään vihantaa, se oli hedelmätöntä aluetta.

Jumalan valtakunnan ulkopuolella olevan ihmisen tilanne on juuri tämä: ei ruokaa ei ravintoa ihmissielulle, ei toivoa (Ef 2:12) ei yhteyttä taivaalliseen Isään (vrt. Ef 1:10).

Miten selkeä yhtäläisyys jälleen Mefibosetilla olikaan tuhlaajapoikaan, joka oli kadottanut yhteyden isäänsä ja joka näki nälkää – ei saanut syödä edes sikojen ruokaa (Luuk 15:16-17,24).

Mitä muuta sanottiin Mefibosetin olinpaikasta? Sitä, että hän asui "*Maakirin ... talossa*" (9:4) . "*Maakir*" merkitsee "*myyty*". Emme osoita sormella itse Maakiriä henkilönä (teki laudenteon Daavidille, 2. Sam 17:27-29), vaan otamme kiinni ainoastaan nimen merkityksestä "*myyty*".

Jumalan valtakunnan ulkopuolella oleva ihminen on aina "*Maakirin*" asukas Mefibosetin tavoin: Hän on "*myyty synnin alaisuuteen*" (**Room 7:14**; Jes 50:1) eikä ihminen itse kykene lunastamaan itseään vapaaksi (Matt 16:26) eikä sitä voi tehdä toinenkaan ihminen hänen puolestaan (Ps 49:8-9), vaan sen teki ainoana oman verensä hinnalla Jeesus Kristus:

18. tietäen, ettette ole millään katoavaisella, ette hopealla ettekä kullalla, lunastetut turhasta, isiltä peritystä vaelluksestanne,

19. vaan Kristuksen kalliilla verellä ... (1. Piet 1:18-19)

36. Jos siis Poika tekee teidät vapaiksi, niin te tulette todellisesti vapaiksi. (Joh 8:36).

2. Kuului langenneeseen Saulin sukuun

Yksi vakava seikka Mefibosetista on vielä mainitsematta: hän kuului langenneeseen Saulin sukuun, joka taisteli Jumalaa ja Hänen valitsemaansa Daavidia vastaan (1. Sam 16:1; 2. Sam 3:1) ja joka tästä johtuen oli häviöön ja kuolemaan tuomittu suku Mefiboset mukaan lukien – hän sanoikin myöhemmin: "*Sillä koko minun isäni suku oli herrani, kuninkaan, edessä kuoleman oma*" (2. Sam 19:28). Näin Mefibosetia painoi kaiken aikaa surmatuksi tulemisen pelko, sillä hänhän oli ainut jäljellä oleva Saulin suvun kuninkuuden perijä ja näin ainakin teoreettinen uhka Daavidin kuninkuudelle.

Me kaikki olemme tässäkin kohdin Mefibosetin osaveljiä: me kuulumme luonnollisen syntymämme perusteella langenneeseen ja kuolemaan tuomittuun sukuun – Aadamin sukuun, josta sanotaankin, että "*kaikki kuolevat Adamissa*" (1. Kor 15:22); "*niinkuin yhden ihmisen kautta synti tuli maailmaan, ja synnin kautta kuolema, niin kuolema on tullut kaikkien ihmisten osaksi, koska kaikki ovat syntiä tehneet*" (Room 5:12). Eikä meillä itsellämme ole mitään mahdollisuutta irrottautua Aadamin langenneesta suvusta eikä vapauttaa itseämme sen tuomasta kuolemantuomiosta ja hävitetyksi tulemisesta.

III Daavidilla halu tehdä Jumalan laupeutta Saulin suvulle – Joonatanin tähden

Mutta kaikkien näiden ikävien asioiden jälkeen Raamattu kertoo Daavidin esittäneen yllättävän kysymyksen, joka on täynnä laupeutta, ilosanomaa ja evankeliumia:

1. ... "Onko Saulin suvusta enää jäljellä ketään, jolle minä voisin tehdä laupeuden Joonatanin tähden?"

3. ... jolle minä voisin tehdä Jumalan laupeuden?" (2. Sam 9:1,3).

"Onko Saulin suvusta enää jäljellä ketään?" (9:1)

Daavidin kysymys tulee ymmärrettäväksi sitä kautta, mitä on aiemmin sanottu:

1. *Sota Saulin suvun ja Daavidin suvun välillä tuli pitkälliseksi. Mutta Daavid vahvistui vahvistumistaan, Saulin suku heikontui heikontumistaan.* (3:1)

Daavidin tultua Saulin kuoleman jälkeen ensin Juudan kuninkaaksi (2. Sam 2:4) ja seitsemän vuotta myöhemmin koko Israelin kuninkaaksi (5:1-5) Daavidin kiihkeät kannattajat kiiruhtivat ajan julman tavan mukaan tappamaan kaikki kiinni saamansa Saulin jälkeläiset, ettei heistä kukaan voisi nousta kapinaa Daavidia vastaan ja yrittää nostaa uudeleen pystyyn Saulin suvun valtaistuinta.

Tämä pelko oli aiheellinen, sillä jo heti Saulin kuoleman jälkeen Daavidin tullessa Juudan kuninkaaksi koko muu Israel valitsikin Saulin nuorimman pojan, Iisobosetin, kuninkaakseen (2:4-10) ja muutenkin Saulin suvun keskuudessa näytti kyteneen ajatusta kapinan tekemisestä (vrt. 16:3).

Kysyessään "*onko Saulin suvusta enää jäljellä ketään*" (9:3) Daavidkin näytti itsekin ajatelleen, että Saulin suku oli jo kokonaan hävitetty.

3. ... *Siiba vastasi kuninkaalle: "Vielä on Joonatanin poika, joka on rampa jaloistaan"* (9:3)

Tämä oli vastaus Daavidin kysymykseen. Näiden sanojen mukaan Saulin suvusta löytyi vielä yksi jäljellä oleva, mutta hänkin oli rampa jaloistaan.

Miten hyvin tämäkin kuva sopiikaan langenneeseen Aadamin sukuun: me kaikki olemme itsessämme synnin rampauttamia, vailla kykyä kävellä elämän tietä, Kristus-tietä:
12. kaikki ovat poikenneet pois, kaikki tyynni kelvottomiksi käyneet; ei ole ketään, joka tekee sitä, mikä hyvä on, ei yhden yhtäkään. (Room 3:12)

6. *Jeesus sanoi hänelle: "Minä olen tie ja totuus ja elämä; ei kukaan tule Isän tykö muutoin kuin minun kauttani.* (Joh 14:6)

1. ... "*jolle minä voisin tehdä laupeuden Joonatanin tähden*" (9:1,3)

Daavid lähestyi langennutta Saulin sukua tehdäkseen sille Jumalan laupeutta (9:3) – mutta tehdäkseen tätä laupeutta vain ja ainoastaan tietyn persoonan, yhden henkilön, Joonatanin, kautta ja tähden!

Samoin Jumala on lähestynyt langennutta ja kuolemaan tuomittua Aadamin sukua, sinua ja minua, tehdäkseen meille laupeutta – mutta vain ja ainoastaan yhden Personan, Jeesuksen Kristuksen, kautta ja tähden:

12. Eikä ole pelastusta yhdessäkään toisessa; sillä ei ole taivaan alla muuta nimeä ihmisille annettu, jossa meidän pitäisi pelastuman. (Apt 4:12)

4. *mutta Jumala, joka on laupeudesta rikas, suuren rakkautensa tähden, jolla hän on meitä rakastanut,*

5. *on tehnyt meidät, jotka olimme kuolleet rikoksiimme, eläviksi Kristuksen kanssa - armosta te olette pelastetut -* (Ef 2:4-5)

Joonatan, jonka kautta kuningas Daavid lupasi tehdä laupeutta, nouseekin tässä kohtaa voimallisesti esikuvaksi Jeesuksesta Kristuksesta, jonka kautta Jumala tekee meille laupeutta. Tätä tarkastelukulmaa lähdemme katsomaan tarkemmin ensikerralla.

2. tunti ma 7.9.2015 klo 18

Eilen päätimme tuntimme ajatukseen, että Joonatan, jonka kautta Daavid lupasi tehdä laupeutta Mefibosetille, nousee esikuvaksi Jeesuksesta Kristuksesta, jonka kautta Jumala tekee meille laupeutta. Tällä tunnilla alamme tarkastelemaan missä kaikessa Joonatan nouseekaan Kristuksen esikuvaksi, millä eri tavoin hän viittaa Kristukseen.

1. Joonatanin nimi

Joonatanin nimi merkitsee "*Jumala on antanut*". Joonatan syntyi näin langenneeseen Saulin sukuun Jumalan antamana ja Jumalan lahjana – Jumalahan tiesi etukäteen, että Joonatania tarvitaan, jotta Daavid voisi erään kerran tehdä laupeutta Saulin suvulle!

Jumala oli antanut aikain saatossa paljon ja monenlaista. Hän antoi israelilaisille Kanaanin maan, Hän antoi viholliset israelilaisten käsiin jne., mutta suurin ja valtavin Jumalan antaminen langenneelle Aadamin suvulle on Jeesus Kristus: "*Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen usko, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä*" (Joh 3:16). Eikä tässä antamisessa ollut mukana vain Isä, vaan myös itse antamisen kohde, Poika: "*joka antoi itsensä alttiiksi meidän syntiemme tähden, pelastaakseen meidät*" (Gal 1:4). Ja tähän antamiseen pohjautuu ja perustuu kaikki muu Jumalan antaminen:

32. Hän, joka ei säästänyt omaa Poikaansa, vaan antoi hänet alttiiksi kaikkien meidän edestämme, kuinka hän ei lahjoittaisi meille kaikkea muutakin hänen kanssansa? (Room 8:32)

Näin Joonatan "*Jumala on antanut*" -nimensä pohjalta viittaa Jeesukseen Kristukseen, Jumalan antamaan Poikaan, joka onkin Joonatan -nimen ainut, todellinen ja varsinainen täyttävä ja kantaja ja näin ainut oikea ja todellinen Joonatan.

2. Joonatanin osoittama rakkaus

Sitten katsomme Joonatanin osoittamaan rakkautta. Joonatanin rakkaudesta Daavidia kohtaan annetaan kaksi merkittävää tunnustusta: "*Joonatan rakasti häntä kuin omaa sieluansa*" (1. Sam 18:1; 20:17) ja "*Rakkautesi oli minulle ihmeellisempi kuin naisen rakkaus*" (2. Sam 1:26). Daavid oli saanut osakseen naisen rakkautta ainakin kolmelta tasolta: äidin rakkautta, vaimon rakkautta ja tyttären rakkautta, mutta kaiken tämän jälkeenkin hän kuitenkin sanoi "*Rakkautesi oli minulle ihmeellisempi kuin naisen rakkaus*".

Joonatanin rakkaus Daavidia kohtaan oli ehdotonta ja pyyteetöntä ja vaikka hänen isänsä Saul vihasi ja yritti tappaa Daavidin (18:11; 19:9,15; 23:15) ja yritti tappaa Joonataninkin (20:32-33), niin kaiken uhallakin Joonatan rakasti Daavidia ja tässä täysin poikkeavassa rakkaudessaan hän heijasti Kristuksen agape-rakkautta meitä ihmisiä, sinua ja minua, kohtaan:

13. Sen suurempaa rakkautta ei ole kenelläkään, kuin että hän antaa henkensä ystävänsä edestä. (Joh 15:13)

Mutta vieläkin enemmän voidaan sanoa Kristuksen rakkaudesta: Hän ei antanut henkeänsä vain "ystävänsä edestä", vaan vieläpä vihamiestensä edestä:

8. Mutta Jumala osoittaa rakkautensa meitä kohtaan siinä, että Kristus, kun me vielä olimme syntisiä, kuoli meidän edestämme. (Room 5:8)

21. Teidätkin, jotka ennen olitte vieraantuneet ja mieleltänne hänen vihamiehiänsä pañoissa teoissanne, hän nyt on sovittanut (Kol 1:21)

3. Joonatan ja hänen aseenkantajansa

Seuraavaksi menemme mielenkiintoiseen kertomukseen, josta voisimme tehdä monia huomioita, mutta nyt lyhennämme ja pelkistämme sitä:

6. Ja Joonatan sanoi palvelijalle, joka kantoi hänen aseitansa: "Tule, menkäämme lähelle noiden ympärileikkaamattomain vartiostoa; ehkä Herra on tekevä jotakin meidän puolestamme, sillä ei mikään estä Herraa antamasta voittoa harvojen kautta yhtä hyvin kuin monien".

7. Hänen aseenkantajansa vastasi hänelle: "Tee, mitä mielessäsi on. Lähde, minä seuraan sinua mielesi mukaan."

12. ... Silloin sanoi Joonatan aseenkantajallensa: "Nouse minun perässäni, sillä Herra on antanut heidät Israelin käsiin".

13. Ja Joonatan kiipesi käsin ja jaloin ylöspäin, ja aseenkantaja hänen perässään. Ja he kaatuivat Joonatanin edessä, ja aseenkantaja löi heidät kuoliaaksi hänen jäljesssänsä.

14. Tässä ensimmäisessä kahakassa surmasivat Joonatan ja hänen aseenkantajansa noin kaksikymmentä miestä, noin puolen auranalan suuruisella maa-alalla.

15. Silloin syntyi kauhu leirissä ja sen ulkopuolella, koko sotaväessä; myös vartiosto ja ryöstöosasto joutuivat kauhun valtaan. Maakin järisi, ja niin syntyi Jumalan kauhu. (1. Sam 14:6-7,12-15)

Saulin ollessa miehineen toimeettomana ja voimattomana Joonatan meni yksin, toisten tietämättä, taistelemaan filistealaisia vastaan ja pyysi palvelijaansa mukaansa: "Tule menkäämme" (14:6). Joonatan lausui myös palvelijalleen rohkaisun sanoja: "ehkä Herra on tekevä jotakin meidän puolestamme, sillä ei mikään estä Herraa antamasta voittoa harvojen kautta yhtä hyvin kuin monien" (14:6).

Tänä päivänä Herra kutsuu meitä Hänen palvelijoinaan taistelemaan yhdessä Hänen kanssaan: "Tule, menkäämme" – mutta kuulemmeko me Hänen äänensä ja kutsunsa? Ja niin kuin Joonatan rohkaisi mukaansa pyytämänsä palvelijaansa, samoin Herra rohkaisee meitä Sanassaan ja valaa meihin uskoa Hänen kanssaan saatavasta voitosta – ilman Häntä ei kannata lähteä mihinkään!

Kun Joonatanin palvelija kuuli kutsun lähteä taistelemaan ja kun hän kuuli Joonatanin lausumat rohkaisun sanat, niin mitä hän sanoi: "Tee, mitä mielessäsi on. Lähde, minä seuraan sinua." (14:12). Palvelija oli näin heti valmis lähtemään mukaan, mutta yhdellä ehdolla: jos sinä Joonatan kuljet edellä, niin "minä seuraan sinua". Palvelija halusi astua eteenpäin Joonatanin askelissa.

Juuri näin meidänkin tulee olla Kristuksen seuraajiaan (1. Kor 11:1; Ef 5:1), kulkea Hänen askelissaan, Hänen viitoittamaansa tietä – eikö Hän sanonut kerta toisensa jälkeen "seuraa minua" (Matt 8:22; 9:9; 10:38; 19:21), "seuratkaa minua" (Matt 4:19).

Ja millä ehdottomuudella palvelija lupasi seurata Joonatania? "minä seuraan sinua mielesi mukaan" (14:7). Palvelija alisti oman tahtonsa ja suunnitelmansa täysin Joonatanin tahtoon ja suunnitelmaan.

Eikö meidänkin tulisi tällä samalla ehdottomuudella seurata Kristusta: " minä seuraan sinua mielesi mukaan", eikö meidänkin tulisi alista oma tahtomme täysin Kristuksen tahtoon. Paavali sanoi kolossalaisille: "emme mekään ... ole lakanneet teidän edestänne rukoilemasta ja anomasta, että tulisitte täyteen hänen tahtonsa tuntemista" (Kol 1:9). Olkoon tämä myös meidän rukouksemme.

No mitä muuta meille kerrotaan palvelijasta? Sen, että hänellä ei ollut omia aseita eikä omaa sota-asua, vaan hän oli saanut nämä kaikki Joonatanilta ja hän oli nyt Joonatanin "aseenkantaja" (14:6-7).

Ihmisellä on kyllä luonnostaan monenleisiä aseita – mutta ne kaikki ovat lihallisia ja niillä saadaan aikaan vain vahinkoa. Siksi Paavali kirjoittaaakin:

3. *Vaikka me vaellammekin lihassa, emme kuitenkaan lihan mukaan sodi;*

4. *sillä meidän sota-aseemme eivät ole lihalliset, vaan ne ovat voimalliset Jumalan edessä hajottamaan maahan linnoituksia. (2. Kor 10:3-4)*

12. *Sillä meillä ei ole taistelu verta ja lihaa vastaan, vaan hallituksia vastaan, valtoja vastaan, tässä pimeydessä hallitsevia maailmanvaltiaita vastaan, pahuuden henkiolentoja vastaan taivaan avaruuksissa.*

13. *Sentähden ottakaa päällenne Jumalan koko sota-asu, voidaksenne pahana päivänä tehdä vastarintaa ja kaikki suoritettuanne pysyä pystyssä. (Ef 6:12-13)* – ja tämän jälkeen luetellaan mitä kaikkea tuohon sota-asuun kuuluu (6:14-17)

Niin kuin Joonatanilla oli aseenkantaja, joka kantoi hänen aseitaan, samoin me olemme Jumalan sota-asuun pukeutuneina Kristuksen aseenkantajia.

Ja mitä tapahtui Joonatanin lähestyessä vihollista? "*he kaatuivat Joonatanin edessä*" (14:13). Vihollisen maahan kaatava voima ei lähtenyt palvelijasta, vaan edellä kulkevas-ta Joonatanista. Kenestä Joonatan jälleen tulee esikuvaksi? Eikö Jeesuksesta, joka edessä Getsemanessa kaikki kiinniottajat "*kaatuivat maahan*" (Joh 18:6). Voima lähti ja lähtee Kristuksesta, ei koskaan meistä.

Ja mitä Joonatanin aseenkantaja teki Joonatanin maahan kaatamille vihollisille? "*aseenkantaja löi heidät kuoliaaksi hänen jäljessänsä*" (14:13). Juuri tämä meidänkin on tehtävä: lyödä ja kukista. Juuri tätä varten meidän on annettu pukeutua Jumalan sota-asuun, juuri tämän tähden käteemme on annettu "*Hengen miekka, joka on Jumalan sana*" (Ef 6:17).

Näin mielenkiintoisella tavalla Joonatan jälleen nousi Kristuksen esikuvaksi. En tuo näitä esille nostaakseni Joonatania – siihenkin olisi kyllä aihetta – vaan kiinnittääksemme hänen avullaan huomiota millainen Kristus meillä onkaan!

4. Joonatanin riisuutui kaikesta pukeakseen ystävänsä

Ja sitten vielä vaan lisää:

1. *Kun hän oli lakannut puhumasta Saulin kanssa, kiintyi Joonatan kaikesta sielustaan Daavidiin, ja Joonatan rakasti häntä niinkuin omaa sielunsa.*

3. *Ja Joonatan teki liiton Daavidin kanssa, sillä hän rakasti häntä niinkuin omaa sielunsa.*

4. *Ja Joonatan riisui viitan, joka hänellä oli yllänsä, ja antoi sen Daavidille, ja samoin takkinsa, vieläpä miekkansa, jousensa ja vyönsä.*

5. *Daavid lähti, minne vain Saul hänet lähetti, ja hän menestyi. (18:1,3-5)*

Rakkaudesta Daavidiin Joonatan teki liiton Daavidin kanssa ja kuin tämän liiton merkiksi hän riisui yltään viittansa ja takkinsa voidakseen antaa ne Daavidille. Vaatteiden antaminen merkitsi sitä, että Joonatan kuningas Saulin vanhimpana poikana (1. Aik 9:39) ja kruununperijänä (20:31) riisui yltään kuninkaalliset arvomerkinsä, tulevan valtansa symbolit, ja luovutti ne epäitsekäästi Daavidille, koska hän ymmärsi Daavidin kuninkuuden aikanaan tulevan Jumalalta (23:17) – niin kuin se tulikin (1. Sam 16:12-13). Hän luopui asemastaan ja loistostaan voidakseen nostaa Daavidin kuninkaalliseen kunniaan ja loistoon (23:17; 24:21), hän oli valmis jäämään taka-alalle voidakseen taata ystävänsä ylenemisen ja etenemisen. Hän eli koko voimallaan Daavidin hyväksi, suojeli ja puolusti häntä oman henkensä uhallakin (20:32-33).

Vaatteidensa lisäksi Joonatan luovutti Daavidille myös miekkansa, joka oli rautamiekka ja niitä oli tuohon aikaan koko Israelissa ilmeisesti vain kaksi kappaletta (13:22), jousensa ja sotavyönsä, joka sisälsi usein rahakukkaron ja henkilökohtaisia arvoesineitä.

Ja jae 18:5 osoittaa, että kun Daavid puki nämä Joonatanin asut ja varusteet yllensä, niin minne vain hän lähti, hän menestyi. Joonatanin aseet hänen kädessään olivat näin voimallisia ja tuhoisia vihollista vastaan ja Daavidista tuli jopa sotamiesten päällikkö.

Tätä samaa kehitystä ja menestystä tulisi meillekin Kristuksen sota-aseisiin pukeutuneille tapahtua ...

Niin, minkä luovuttamisen, itsensä tyhjentymisen ja riisuutumisen Joonatan tekikään oman henkensäkin uhalla rakkaudesta Daavidiin voidakseen pukea ja varustaa, nostaa ja edesauttaa Daavidia . Ja katsoessamme Joonatania emme jälleen voi olla katsomatta ja ajattelematta Jeesusta Kristusta, jonka rakkaus ja teot meitä kohtaan olivat ja ovat vieläkin suuremmat.

Mistä kaikesta Jeesus sitten luopui ja riisui ihmiseksi tullessaan ja ristin tietä kulkiesaan meidän tähtemme, voidakseen antaa meille sen mistä Hän itse luopui? Nostamme esiin viisi kokonaisuutta:

5. *Olkoon teillä se mieli, joka myös Kristuksella Jeesuksella oli,*

6. *joka ei, vaikka hänellä olikin Jumalan muoto, katsonut saaliiksensa olla Jumalan kaltainen,*

7. *vaan tyhjensi itsensä ja otti orjan muodon, tuli ihmisten kaltaiseksi, ja hänet havaittiin olennaltaan sellaiseksi kuin ihminen;*

8. *hän nöyryytti itsensä ja oli kuuliainen kuolemaan asti, hamaan ristin kuolemaan asti.*

9. *Sentähden onkin Jumala hänet korkealle korottanut ja antanut hänelle nimen, kaikkia muita nimiä korkeamman (Fil 2:5-9)*

Kristuksessa Jumala tuli ihmiseksi ja Jumalan kaltainen ihmisen kaltaiseksi, jotta me ihmiset voisimme tulle Jumalan kaltaiseksi:

2. *Rakkaani, nyt me olemme Jumalan lapsia, eikä ole vielä käynyt ilmi, mitä meistä tulee. Me tiedämme tulevamme hänen kaltaisikseen, kun hän ilmestyy (1. Joh 3:2)*

21. *joka on muuttava meidän alennustilamme ruumiin kirkkautensa ruumiin kaltaiseksi (Fil 3:21)*

Nostamme esiin lisää mistä Kristus luopui:

9. *Sillä te tunnette meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen armon, että hän, vaikka oli rikas, tuli teidän tähtenne köyhäksi että te hänen köyhyystään rikastuisitte. (2. Kor 8:9)*

Kaikki oli luotu Kristuksen kautta ja Häneen (Kol 1:16), mutta kaiken omistavana Hän luopui ihmiseksi tullessaan paljosta ja ristintietä kulkiessaan vielä enemmästä. Alkuunsa Kristuksen köyhyys oli pääaisassa maallista. Heti syntymänsä jälkeen Hänen vanhempansa joutuivat uhraamaan köyhän miehen uhrin eli parin metsäkyyhkysiä (Luuk 2:24; 3. Moos 5:7). Lihansa päivinä Jeesus ei omistanut asuntoa eikä taloa, vaan asui käsitääkseni "alivuokralaisena" Pietarin anopin kodissa Kapernaumissa, ja muutamat naiset palvelivat Häntä varoillaan (Luuk 8:2-3) ja kuollessaan Hänet laitettiin Joosef Arimatialaisen hautaan (Matt 27:59-60), mutta Hän palautti lainansa jo kolmantena päivänä takaisin!

Mutta viimeistään ristillä ollessaan Jeesus tuli myös hengellisesti köyhäksi: Hänen päälleensä sälytettiin meidän syntimme ja sairautemme, jotta me voisimme päästä synneistämme ja sairauksistamme. Hänet tehtiin synniksi ja kiroukseksi (Jes 53:4-6; 2. Kor 5:21; Gal 3:13-14), jotta me likaiset ja saastaiset voisimme puhdistua. Jumala hylkäsi Hänet (Matt 27:46), jotta me hyljätty voisimme päästä Jumalan luokse, **Hän kuoli**, jotta me kuolleet voisimme herätä ja Hänet laitettiin hautaan, jotta me meidän hautamme eräänä päivänä avautuisi (vrt. Matt 27:50-53; Hepr 2:9).

Voitaneen myös sanoa, että Jeesus luopui Getsemanessa aseistaan:

52. Silloin Jeesus sanoi hänelle: "Pistä miekkasi tuppeen; sillä kaikki, jotka miekkaan tarttavat, ne miekkaan hukkuvat.

53. Vai luuletko, etten voisi rukoilla Isääni, niin että hän lähettäisi heti minulle enemmän kuin kaksitoista legionaa enkeleitä?

54. Mutta kuinka silloin kävisivät toteen kirjoitukset, jotka sanovat, että näin pitää tapahtuman?" (Matt 26:52-54)

53. ... Mutta tämä on teidän hetkenne ja pimeyden valta. (Luuk 22:53)

Mutta tämän aseistaan luopumisen, pimeyden ja kuoleman valtaan antautumisensa kautta me voimme pukeutua Jumalan koko sota-asuun eikä meidän tarvitse jäädä pimeyden valtaan, ei kuoleman varjojen maahan, vaan meille loistaa valkeus (Jes 9:1) Kristuksen kasvoista, kirkkauden evankeliumista (2. Kor 4:3-6). Hänet ympäröi pimeys, jotta me voimme elää valossa ja valkeudessa.

Voitaneen sanoa myös, että Jeesus ristintiellään luopui hetkellisesti kuninkuudestaan ja kirkkauden kruunustaan salliessaan istuttaa päähänsä orjantappurakruunun, käteensä hallitsijan valtikan irvikuvana ruokosauvan ja pilkallisen polvistumisen eteensä herjaavin sanoin "Terve, juutalaisten kuningas" (Matt 27:29). Mutta tiedätkö, että tämä riisuutumisen kautta Hän voi nostaa sinut ja minut valtaistuimelle ja antaa meille kuninkaallisen vallan:

29. ja minä säädän teille, niinkuin minun Isäni on minulle säätänyt, kuninkaallisen vallan,

30. niin että te saatte syödä ja juoda minun pöydässäni minun valtakunnassani ja istua valtaistuimilla ja tuomita Israelin kahtatoista sukukuntaa. (Luuk 22:28-30; Matt 19:28; 1. Kor 6:2-3)

11. Varma on tämä sana; sillä: jos olemme kuolleet yhdessä hänen kanssaan, saamme myös hänen kanssaan elää;

12. jos kärsimme yhdessä, saamme hänen kanssaan myös hallita (2. Tim 2:11-12)

21. Joka voittaa, sen minä annan istua kanssani valtaistuimellani, niinkuin minäkin olen voittanut ja istunut Isäni kanssa hänen valtaistuimellensa. (Ilm 3:21)

Kuin yhteenvetona ja viimeisenä nostan esiin sen, mitä tapahtui juuri ennen ristiinnaulitsemista: Jeesus riisuttiin vaatteistaan.

23. Kun sotamiehet olivat ristiinnaulinneet Jeesuksen, ottivat he hänen vaatteensa ja jakoivat ne neljään osaan, kullekin sotamiehelle osansa, sekä ihokkaan. Mutta ihokas oli saumaton, kauttaaltaan ylhäältä asti kudottu.

24. Sentähden he sanoivat toisillensa: "Älkäämme leikatko sitä rikki, vaan heittäkäämme siitä arpaa, kenen se on oleva"; että tämä kirjoitus kävisi toteen: "He jakoivat keskenensä minun vaatteeni ja heittivät minun puvustani arpaa". Ja sotamiehet tekivät niin. (Joh 19:23-24)

Meidän tulee ymmärtää, että tämän luonnollisen riisuutumisen taustalla on Hänen hengellinen riisuutuminen, kaiken jumalallisen vaatetuksen poisantaminen. Niin kuin Joonatan riisuutui vaatteistaan ja aseistaan liiton merkiksi ja voidakseen puettaa ja varustaa niillä Daavidin, samoin Kristus ristillä luopui kaikesta, tuli kurjaksi, köyhäksi, sokeaksi ja alastomaksi, meidän kaltaiseksemme ja meidän paikallemme julistaakseen "olen tehnyt liiton Isäni kanssa teidän hyväksenne" ja jotta sinä ja minä voisimme pukeutua kaikkeen siihen mistä Hän riisuutui. Muuta tietä Jumalalla ei ollut ja Kristus kulki tämän tien vapaaehtoisesti meidän tähtemme. Kiitos ja kunnia Jumalalle.

3. tunti ti 8.9.2015 klo 18

5. Joonatanin kuolema ja hautaaminen

5.1. Johdantoa

Pitäessäni 33 vuotta sitten ensimmäisen 4-osaisen raamattutuntisarjan (kaikki muuten samana päivänä) ja sanoin siinä, että ensimmäinen ihminen, Aadam, on Kristuksen esikuva, niin jäi se tunne, että sain epäileviä katseita vähän joka puolelta.

Meillä on Aadamista päällimmäisenä aivan toisenlainen kuva: Hän lankesi vaimonsa rinnalla eikä ottanut oikein vastuuta teostaan vaan syytteli vaimoaan ja ehken vähän Jumalaakin sanomalla "*Vaimo, jonka annoit olemaan minun kanssani, antoi minulle siitä puusta, ja minä söin.*" (1. Moos 3:12). Lisäksi me luemme häntä tarkoittaen miten "*yhden ihmisen kautta synti tuli maailmaan, ja synnin kautta kuolema*" (Room 5:12) ja "*kaikki kuolevat Aadamissa*" (1. Kor 15:22) ja "*kirottu olkoon maa sinun tähtesi*" (1. Moos 3:17) ja vielä "*Ensimmäinen ihminen (Aadam) oli maasta, maallinen, toinen ihminen (Kristus) on taivaasta.*" (1. Kor 15:47).

Ja kuitenkin kaikista näistä tosiasioista huolimatta Raamattu sanoo: "*Aadam, joka on sen esikuva, joka oli tuleva.*" (Room 5:14). Miten ja missä ihmeessä hän voisi olla Kristuksen esikuva? Teen kolme ehdotelmaa:

(1) UT:ssa on kaksi Jeesuksen sukuluetteloa. Matteus lähtee liikkeelle Aabrahamista ja etenee Daavidin ja Joosefin kautta Jeesukseen (Matt 1) ja se pyrkii osoittamaan, että Jeesus on Daavidin valtaistuimen laillinen perijä, todellinen ja lopullinen Israelin kuningas.

Luukas etenee takaperin Jeesuksesta oikeastaan Marian kautta aina Aadamin saakka (Luuk 3) ja hän näyttäisi osoittavan, että Jeesus on juuri tuo luvattu vaimon simen (1. Moos 3:15) ja todellinen ihminen, Ihmisen Poika. Tässä Luukkaan sukuluettelossa on erityinen ja ainutlaatuinen maininta: kun siinä luetellaan kuka on kenenkin poika, niin lopulta sanotaan "*tämä Seetin (Poika), tämä Aadamin (poika), tämä Jumalan (poika)*" Luuk 3:38).

Aadam oli näin ainutlaatuisen luomiseensa perustuen ainut ihminen, joka sukuluettelossa sanotaan olleen "*Jumalan poika*". Ja tämä on selvä yhtymäkohta Jeesukseen Kristukseen, joka on Jumalan Poika.

(2) Kaikki ihmiset ovat saaneet alkunsa ensimmäisestä ihmisestä, Aadamista, eli hän on koko ihmiskunnan kantaisä: "*Ja hän on tehnyt koko ihmiskunnan yhdestä ainoasta asumaan kaikkea maanpiiriä*" (Apt 17:26; ei ollut montaa apinaa, ei edes yhtä, josta ihmiskunta olisi lähtenyt liikkeelle, vaan oli yksi ihminen, Aadam!) Kenestäkään muusta ihmisestä ei voida sanoa mitään vastaavaa. Mutta yhtä varmasti kaikki uudestisyntyneet, uudet luomukset, sydämen ihmiset, ovat lähtöisin Kristuksesta, tästä meidän todellisesta Kantaisästämme: "*te, jotka olette uudestisyntyneet, ette katoavasta, vaan katoamattomasta siemenestä, Jumalan elävän ja pysyvän sanan kautta.*" (1. Piet 1:23; Jaak 1:18) ja tämä siemen (Gal 3:16,19; 1. Piet 1:23) ja Sanahan on Kristus Jeesus (Joh 1:1,14; Luuk 8:11; 1. Joh 1:1; Ilm 19:13).

(3) Ensimmäisen Aadamin teko sukunsa päämiehenä vaikutti kaikkiin hänen jälkeläisiinsä, hänen tekonsa oli ja on meidän kaikkien teko ilman yhtään poikkeusta: "*Kaikki kuolevat Aadamissa*" (1. Kor 15:22).

Mutta juuri tässä ensimmäinen ihminen, Aadam, tulee ehkä kaikkein voimallisimmin esikuvaksi toisesta ihmisestä, toisesta Aadamista ja samalla viimeisestä Aadamista eli Kristuksesta (1. Kor 15:45,47), jonka teko vaikuttaa kaikkiin Hänen kauttaan syntyneisiin, jonka teko lasketaan kaikkien Hänestä syntyneitten teoksi:

14. ... yksi on kuollut kaikkien edestä, siis myös kaikki ovat kuolleet (2. Kor 5:14; huom. tässä kuolema tarkoittaa sitä, että vanhan ihmistemme kuoli Hänen kanssaan ristillä, kun taas "kaikki kuolevat Adamissa" puhuu siitä, miten Jumalan yhteydessä elävä ihminen kuolee synteihinsä ja rikoksiinsa, eli Adamissa kuolla pois Jumalasta, mutta Kristuksessa kuolla pois sunnista!)

15. *Mutta armolahjan laita ei ole sama kuin lankeemuksen; sillä joskin yhden lankeemuksesta monet ovat kuolleet, niin paljoa enemmän on Jumalan armo ja lahja yhden ihmisen, Jeesuksen Kristuksen, armon kautta ylenpalttisesti tullut monien osaksi.*

17. *Ja jos yhden ihmisen lankeemuksen tähden kuolema on hallinnut yhden kautta, niin paljoa enemmän ne, jotka saavat armon ja vanhurskauden lahjan runsauden, tulevat elämässä hallitsemaan yhden, Jeesuksen Kristuksen, kautta.* (Room 5:15,17)

Vaikka ensimmäisen Aadamin teon vaikutus sukuunsa oli totaalisen voimakas, niin Kristuksen teon vaikutus häneen uskoviin on vieläkin varmempi ja voimakkaampi (sanotaan kaksi kertaa "paljoa enemmän") – ja se, ja vain se, tekee tyhjäksi ja pyyhkii pois ensimmäisen Aadamin teon vaikutuksen meissä:

49. *Ja niinkuin meissä on ollut maallisen kuva, niin meissä on myös oleva taivaallisen kuva.* (1. Kor 15:49)

21. *joka on muuttava meidän alennustilamme ruumiin kirkkautensa ruumiin kaltaiseksi sillä voimallaan, jolla hän myös voi tehdä kaikki itsellensä alamaiseksi.* (Fil 3:21)

4. *ja hän on pyyhkivä pois kaikki kyyneleet heidän silmistänsä, eikä kuolemaa ole enää oleva, eikä murhetta eikä parkua eikä kipua ole enää oleva, sillä kaikki entinen on mennyt.* (Ilm 21:4)

Näemme siis, että ihminen voi olla Kristuksen esikuva, vaikka hänessä oli Kristukseen verrattuna paljon aivan vastakkaisia piirteitä, mutta jos on kuitenkin yksi tai muutama suuri yhteinen ominaisuus.

Tämä pitkäkö johdanto mielessä pitäen menemme katsomaan Joonatanin elämän kahta viimeisintä yhtäläisyyttä Kristukseen, vaikka niissä on paljon sellaista – niin kuin oli Adaminkin kohdalla – mikä ei sovellu Kristukseen, mutta niissä on joku vahva periaate – niin kuin oli Adaminkin kohdalla – mikä soveltuu hyvin Kristukseen, ja se riittää.

5.2. Joonatanin kuolema (1. Sam 31)

Jos Joonatanin elämä viittaa Kristukseen, kuten olemme nähneet, samoin tekee hänen kuolemansa:

6. *Niin kuolivat sinä päivänä yhdessä Saul, hänen kolme poikaansa ja hänen aseenkantajansa ynnä kaikki hänen miehensä.* (1. Sam 31:6; 1. Aik 10:6).

Joonatan Saulin suvun ainoana Jumalan antamana ja mielenmukaisena henkilönä kuoli siis yhdessä ja samanaikaisesti luopioksi tulleen Saulin, hänen poikiensa ja kaikkien hänen miestensä kanssa.

Katso Golgatalle, niin näet yhtäläisyyden. Kristuksen kuollessa ristinpuulla kuoli samanaikaisesti Hänessä myöskin koko Aadamin langennut suku, sinä ja minä mukaan lukien. Jeesus sanoi:

32. *"Ja kun minut ylennetään maasta (ylentää -sana viittaa tässä ensisijaisesti ristiinnaulitsemiseen, Joh 3:14, 8:28, mutta lisäksi Hänen haudasta nousemiseensa ja taivaaseen astumiseensa, Apt 2:33; 5:31), niin minä vedän kaikki tyköni."*

33. *Mutta sen hän sanoi antaen tietää, minkäkaltaisella kuolemalla hän oli kuoleva.* (Joh 12:32-33)

Ja Paavali jatkaa:

6. ... meidän vanha ihmistemme on hänen kanssaan ristiinnaulittu, että synnin ruumis kukistettaisiin (**Room 6:5**).

14. ... yksi on kuollut kaikkien edestä, siis myös kaikki ovat kuolleet (**2. Kor 5:14**)

Ristillä ollessaan Kristus edusti kaikkien aikojen kaikkia ihmisiä. Hänessä kaikki tulivat ristiinnaulituiksi synteinensä ja sairauksinensa (Jes 53:4-6). Ja tätä havainnollistaa se, että samanaikaisesti Jeesuksen kanssa ristiinnaulittiin kaksi pahantekijää, toinen Hänen oikealle ja toinen Hänen vasemmalle puolelleen (Luuk 23:33).

Mutta vaikka kaikki tulivat ristiinnaulituiksi Kristuksen kanssa, vaikka Hän Jumalan Karitsana "otti pois maailman synnin" (**Joh 1:29; 1. Joh 3:5**; Hepr 9:26) ja vaikka kaikki tulivat sovitetuiksi Jumalan edessä (Room 5:10; **2. Kor 4:19** "sovitti maailman itsensä kanssa ..."; **Kol 1:20** "hänen kauttaan sovittaisi itsensä kanssa kaikki, hänen kauttaan kaikki sekä maan päällä että taivaissa."), tämä ei automaattisesti merkitse, että kaikki pelastuvat, sillä pelastuakseen ihmisen tulee ottaa henkilökohtaisesti vastaan Kristuksen ristintyö: "jokainen, joka uskoo häneen, saa synnit anteeksi hänen nimensä kautta" (**Apt 10:43**; Apt 26:18); "sillä sydämen uskolla tullaan vanhurskaaksi ja suun tunnustuksella pelastutaan" (**Room 10:10**); "antakaa sovittaa itsenne Jumalan kanssa." (**2. Kor 5:20**) – ja kaikki eivät tätä tee, eivät usko eivätkä anna sovittaa itseään, ja heidän kohdataan Kristuksen työ menee hukkaan. Tätä taas havainnollistaa se, että vain toinen Jeesuksen kanssa ristiinnaulituista pahantekijöistä pääsi omat syntinsä tunnusten tai vaaseen, mutta toinen ei (Luuk 23:39-43). Vain Kristukseen henkilökohtaisesti uskovan kohdalla toteutuu:

6. kun tiedämme sen, että meidän vanha ihmistemme on hänen kanssaan ristiinnaulittu, että synnin ruumis kukistettaisiin, niin ettemme enää syntiä palvelisi (**Room 6:6**)

24. Ja ne, jotka ovat Kristuksen Jeesuksen omat, ovat ristiinnaulinneet lihansa himoineen ja haluineen. (**Gal 5:24**)

Näin ei Joonatan vain elämänsä kautta heijastanut Kristusta, vaan kuoleamalla yhdessä sukunsa ja kaikkien Saulin miesten kanssa hän heijasti Kristuksen ainutlaatuisia kuolemaa ristillä.

5.3. Joonatanin hautaaminen (1. Aik 10)

Joonatanin hautaamisesta luemme näin:

11. Kun koko Gileadin Jaabes kuuli, mitä kaikkea filistealaiset olivat tehneet Saulille, 12. nousivat he, kaikki asekuntoiset miehet, ja ottivat Saulin ja hänen poikainsa ruumiit ja toivat ne Jaabekseen. Sitten he hautasivat heidän luunsa tammen alle Jaabekseen ja paastosivat seitsemän päivää. (**1. Aik 10:11-12**)

Joonatan ei siis vain kuollut samaan aikaan Saulin ja hänen poikiensa kanssa, vaan hän tuli myös haudatuksi yhdessä heidän kanssaan ja vieläpä samaan hautapaikkaan.

Katso Golgatalle, niin näet jälleen yhtäläisyyden. Kristuksen hautaan laittamisessa myös Hänessä kuollut Aadamin langennut suku tuli haudatuksi – mutta tämäkin astuu voimaan itse kunkin kohdalla vain uskon kautta Kristukseen: "Niin olemme siis yhdessä hänen kanssaan haudatut kasteen kautta kuolemaan" (**Room 6:4**)

Joonatanin kertomus ei sisällä ylösnousemusta, mutta tämäkin toteutuu Kristukseen uskovien kohdalla: Hänen ylösnousemuksensa ja taivaaseen astuminen oli meidän ylösnousemuksemme ja taivaaseen nostaminen. Ensin herää sisäinen ihmistemme, meidän henkemme, ja se nousee jo nyt taivaallisiin:

4. Niin olemme siis yhdessä hänen kanssaan haudatut kasteen kautta kuolemaan, että niinkuin Kristus herätettiin kuolleista Isän kirkkauden kautta, samoin pitää meidänkin uudessa elämässä vaeltaman. (**Room 6:4-5,8**)

5. on tehnyt meidät, jotka olimme kuolleet rikoksiimme, eläväksi Kristuksen kanssa - armosta te olette pelastetut -

6. ja yhdessä hänen kanssaan herättänyt ja yhdessä hänen kanssaan asettanut meidät taivaallisiin Kristuksessa Jeesuksessa (**Ef 2:5-6**)

Ja tässä "ylösnousemustilassa" me olemme nyt tällä hetkellä. Mutta Kristuksen takaisin tullessa myös ruumiimme herätetään tai elossa olevien muutetaan Kristuksen kirkastetun ruumiin kaltaiseksi ja me nousemme taivaaseen:

20. *Mutta meillä on yhdyskuntamme taivaissa, ja sieltä me myös odotamme Herraa Jeesusta Kristusta Vapahtajaksi,*

21. *joka on muuttava meidän alennustilamme ruumiin kirkkautensa ruumiin kaltaiseksi* (**Fil 3:20-21**; kts. myös 1. Tess 4:14-17; 1. Joh 3:2)

3. *Ja vaikka minä menen valmistamaan teille sijaa, tulen minä takaisin ja otan teidät tyköni, että tekin olisitte siellä, missä minä olen.* (**Joh 14:3**)

6. Joonatanin ja Daavidin tekemä keskinäinen liitto (1. Sam 20, 23)

Kertomuksen kannalta tärkein asia on vielä sanomatta ja se on tämä: Joonatan ja Daavid tekivät keskenään liiton, jota he myöhemmin vahvistivat ja tarkensivat:

3. *Ja Joonatan teki liiton Daavidin kanssa, sillä hän rakasti häntä niinkuin omaa sieluaan.* (**1. Sam 18:3**)

14. *Etkö sinäkin, jos minä silloin vielä elän, etkö sinäkin tee Herran laupeutta minulle, niin ettei minun tarvitse kuolla?*

15. *Ethän koskaan kiellä laupeuttasi minun suvultani, et silloinkaan, kun Herra hävittää Daavidin vihamiehet kaikki tyynni maan päältä?*

16. *Niin Joonatan teki liiton Daavidin suvun kanssa.* (**1. Sam 20:14-16**)

17. *Hän sanoi hänelle: "Älä pelkää; sillä minun isäni Saulin käsi ei ole tapaava sinua, vaan sinusta tulee Israelin kuningas, ja minä tulen olemaan lähinnä sinua. Myös minun isäni Saul tietää kyllä sen."*

18. *Sitten he molemmat tekivät liiton Herran edessä.* (**23:17-18**)

6.1. Liitonteon tekotapa

Sanat "he molemmat tekivät liiton" (**23:18**) on alkukielessä "he molemmat leikkasivat liiton". Liitto tehtiin siis leikkaamalla. Mitä leikattiin selviää kun luemme Herran ja Abrahamin liitonteosta:

9. *Ja hän (Herra) sanoi hänelle: "Tuo minulle kolmivuotias hieho, kolmivuotias vuohi ja kolmivuotias oinas sekä metsäkyyhkynen ja nuori kyyhkynen".*

10. *Ja hän toi nämä kaikki ja halkaisi ne ja asetti puolikkaat vastakkain; lintuja hän ei kuitenkaan halkaissut.*

17. *Ja kun aurinko oli laskenut ja oli tullut pilkkopimeä, näkyi suitsuava pätsi ja liekehtivä tuli, joka liikkui uhrikappaleiden välissä.*

18. *Sinä päivänä Herra teki Abramin kanssa liiton* (**1. Moos 15:9-10,17-18**)

Tässä liitonteon yhteydessä uhrieläimet siis halkaistiin ja tämä näyttää tulleen tavaksi sillä olihan kyseessä Israelin kantaisä Abraham. Jeremian kirjasta luemme mitä muuta tehtiin:

18. *Ja minä annan ne miehet, jotka ovat rikkoneet minun liittoni, jotka eivät ole pitäneet sen liiton sanoja (vapautuksen julistaminen velkaorjuuteen joutuneille veljilleen, 3. Moos 25:10,13), jonka he tekivät minun edessäni halkaisten kahtia uhrivasikan ja käyden sen puolikkaiden välitse, nämä miehet -*

19. Juudan ruhtinaat ja Jerusalemin ruhtinaat, hoviherrat ja papit sekä kaiken maan kansan, jotka kävivät vasikan puolikkaiden välitse - (Jer 34:18-19)

Eläimiä ei vain halkaistu, vaan liitonteon osapuolet kävelivät puolikkaiden välistä kuin portista sisälle liittoon verellä vihmottua tietä kävellen. Niin kauan kuin eläin oli halkaisematta, portti oli kiinni, mutta se avattiin halkaisemalla liitonuhri. Liitto tehtiin näin erityisesti silloin, kun sapattivuosi ja riemuvuosi oli alkamassa ja heprealaiset orjat tuli vapauttaa ja päästää takaisin perintömailleen (3. Moos 25:10-11,13).

Miksi ihmeessä Jumala ohjasi tällaiseen liitontekoon? Siksi, koska tällä tavalla kerta kerralta valmisteltiin, mitä tuli tapahtumaan Jumalan uhrikaritsan, Jeesuksen Kristuksen, tehdessä ristintyössään Uuden liiton Jumalan kanssa meidän hyväksemme, Aadamin langenneen suvun hyväksi. Tuosta hetkestä luemme:

50. Niin Jeesus taas huusi suurella äänellä ja antoi henkensä.

51. Ja katso, temppelin esirippu repesi kahtia ylhäältä alas asti, ja maa järisi, ja kalliot halkesivat (Matt 27:50-51)

Tämä tapahtui Jerusalemin temppelissä, sen esiripulle, se repesi kahtia. Mutta tämä oli vain kuva Jumalan temppelistä, sillä todellinen temppelihän oli Jeesus Kristus, Hänen ruumiinsa ja lihansa: "*Hajottakaa maahan tämä temppeli, niin minä pystytän sen kolmessa päivässä*" ... *Mutta hän puhui ruumiinsa temppelistä.*" (Joh 2:19,21). Mutta Jeesuksen ruumis ja liha ei ollut vain temppeli ylipäätään, vaan Hänen lihansa ja ruumiinsa oli erityisesti myös tuon taivaallisen temppelin kaikkeinpyhimpään johtaja esirippu:

19. Koska meillä siis, veljet, on luja luottamus siihen, että meillä Jeesuksen veren kautta on pääsy kaikkeinpyhimpään,

20. jonka pääsyn hän on vihkinyt meille uudeksi ja eläväksi tieksi, joka käy esiripun, se on hänen lihansa, kautta (Hepr 10:19-20)

Samalla hetkellä, kun maallisen temppelin esirippu repesi Jumalan voimasta kahtia avaten tien kaikkeinpyhimpään, myös taivaallisen temppelin esirippu, Kristuksen liha ja ruumis, halkesi kahtia – Jumalan edessä, ei näkyvästi – eli tapahtui se, mikä liiton uhrille VT:ssa, ja näin tie taivaalliseen kaikkeinpyhimpään avautui (vrt. Kristus-kallio halkesi erämaassa ja antoi vettä: 1. Kor 10:4; 2. Moos 17:6; Ps 78:15-16; Jes 48:21) Kristuksen lihan kautta.

Jo nyt, sinä ja minä, voimme sisäisen ihmistemme puolesta astua avatusta portista sisälle taivaallisiin, mutta eräänä päivänä saamme käydä siitä sisälle myös kirkastetussa ruumiissa (1. Kor 15:51-57), ja silloin alkaa koko kolminaisuutemme osalta todellinen sapattivuosi: "*Niin on Jumalan kansalle sapatinlepo varmasti tuleva.*" (Hepr 4:9), ja silloin alkaa todellinen riemuvuosi: me enemmän ja vähemmän velkaantuneet ja erinäisten asiain orjuuttamat saamme täydellisen vapautuksen ja oikeuden palata taivaalliselle perintömaallemme!

Näin meille toteutuu se, mihin lukemassamme Jeremian kirjan kodassa (Jer 34:18-19) viitattiin, mutta joka ei siellä ihmisten kovuuden tähden päässyt toteutumaan.

6.2. Liiton sisältö: ansioton laupeuden tekeminen

Joonatanin ja Daavidin välisen liiton sisältö voidaan tiivistää Joonatanin sanoihin Daavidille:

15. Ethän koskaan kiellä laupeuttasi minun suvultani, et silloinkaan, kun Herra hävittää Daavidin vihamiehet kaikki tyynni maan päältä? (20:15)

Joonatan tiesi, että Daavidista tulee Jumalan asettama kuningas ja hänen sukunsa, koko Saulin suku, on syyllinen ja kuolemaan tuomittu Herran silmissä (20:16 RK ja KR92) ja Daavidinkin edessä (19:28). Ja siksi hän teki Daavidin kanssa liiton, jonka takuumiehenä oli Herra (2. Sam 9:3 "*jolle minä voisin tehdä Jumalan laupeuden*") ja joka takasi laupeuden tekemisen hänen suvulleen niin, ettei sitä perin juurin hävitettäisi. Liiton an-

tama armo ja lapeus mitätöivät suvun yllä olevan syyllisyyden ja tuomion liittoon pääseen kohdalta (2. Sam 21:5-9).

Liitto Saulin sukua kohtaan oli puhdas armoliitto: se ei edellyttänyt mitään siltä, joka armahdettaisiin ja jolle osoitettaisiin lapeutta. Hän sai olla hyvä tai huono, terve tai sairas, sillä liitto perustui yksin siihen, mitä Joonatan ja Daavid olivat toisilleen, mistä he olivat vannoen sopineet Herran edessä (1. Sam 20:42).

Tässä on periaate Uudelle liitolle, minkä Jeesus teki Isän Jumalan kanssa langenneen Aadamin suvun pelastamiseksi. VL perustui siihen, mitä ihminen teki ja mitä hän oli (Room 10:5; Gal 3:12), mutta UL on puhdas armoliitto, se perustuu siihen, mitä Kristus on tehnyt, mitä Hän on ja kuinka Hän on kärsinyt ja kuollut edestämme:

20. Samoin myös maljan, aterian jälkeen, ja sanoi: "Tämä malja on uusi liitto minun veressäni, joka teidän edestänne vuodatetaan. (Luuk 22:20)

15. Ja sentähden hän on uuden liiton välimies, että, koska hänen kuolemansa on tapahtunut lunastukseksi ensimmäisen liiton aikuisista rikkomuksista, ne, jotka ovat kutsutut, saivat luvatun iankaikkisen perinnön. (Hepr 9:15)

UL Kristuksessa mitätöi Jumalan lain yllemme tuoman kuolemantuomion, koska Kristus otti meidän tuomion itselleen, kärsi ja kuoli edestämme.

4. tunti ke 9.9.2015 klo 18

IV Mefiboset jälleen kotimaassaan ja Jerusalemissa armahdettuna uudessa elämässä

Kun katsomme Daavidia, niin voimme katsoa häntä (1) epätäydellisenä ihmisenä ihmisten joukossa, kuin yhtenä meistä. (2) Toiseksi Daavid tulee yksittäisissä elämänsä vaiheissa esikuvaksi Jeesuksesta Kristuksesta. Näin oli hänen taistellessaan veljiensä halveksimana yksin kaikkien muiden pelkäämää Goljatia vastaan ja jolloin hänen voittonsa luettiin koko Israelin kansan voitoksi ja Goljatin tappio kaikkien filistealaisten tappioksi (1. Sam 17). Ja näin oli silloin kun israelilaisten sydämet oli varastettu ja he tekivät kapinan Daavidia vastaan ja Daavid joutui lähtemään pakosalle ja hän kulki itkien Gidronin laakson poikki omaa Via Dolorosaansa (2. Sam 15) 900 vuotta aikaisemmin kun meidän Herramme asteli samaa reittiä (Joh 18:1). (3) Mutta päivän tekstissä, tehdessään laupeutta rammalla Mefibosetille Joonatanin kanssa tekemänsä liiton velvoittamana, kuningas Daavid kuvaa sattuvasti Isää Jumalaa, joka tekee meille laupeutta Jeesuksen Kristuksen tähden.

Ja tämä näkökulma mielessä avaamme nyt 2. Samuelin Kirjan 9. luvun ja luemme:

1. *Daavid kysyi: "Onko Saulin suvusta enää jäljellä ketään, jolle minä voisin tehdä laupeuden Joonatanin tähden?"*
3. *... Siiba vastasi kuninkaalle: "Vielä on Joonatanin poika, joka on rampa jaloistaan".*
4. *Kuningas kysyi häneltä: "Missä hän on?"*
5. *Niin kuningas Daavid lähetti noutamaan hänet Maakirin, Ammielin pojan, talosta Loo-debarista. (9:1,3-5)*

Ensimmäisellä tunnilla katsoimme mihin Mefiboset oli joutunut hävityn taistelun seurauksena ja katsoimme myös mitä näiden paikkojen nimien merkitykset puhuvat ja julistavat meidän aikaamme. Emme enää mene näihin, mutta kiinnitämme huomiomme siihen, että saatuaan selville, missä Saulin suvun jäljellä oleva henkilö oli, hän lähetti jonkun Mefibosetin luokse kertomaan tälle halustaan tehdä laupeutta ja noutamaan hänet luokseen armahtaakseen häntä.

Jumalalla on tänä päivänä sama halu kuin tuolloin Daavidilla: halu tehdä laupeutta ja meidän pitäisi olla näitä, jotka menemme Jumalan puolesta ja viemme vastaavaa ilosanomaa aikamme Mefiboseteille ja kutsumme heitä Jumalan luokse:

20. *Kristuksen puolesta me siis olemme lähettiläinä, ja Jumala kehoittaa meidän kauttamme. Me pyydämme Kristuksen puolesta: antakaa sovittaa itsenne Jumalan kanssa. (2. Kor 5:20)*

"Daavid sanoi hänelle: 'Älä pelkää'" (9:7)

Kun Mefiboset tuotiin Daavidin eteen, hän sai kuulla sanat: "Älä pelkää". Kaikesta edellä kerrotusta huolimatta Mefiboset pelkäsi, että kuningas Daavid kutsui sittenkin hänet eteensä surmataakseen hänet, koska hän oli ainut elossa olevan Saulin suvun kuninkauden perijä. Myöhemmin hän sanoikin: "Sillä koko minun isäni suku oli herrani, kuninkaan, edessä kuoleman oma" (19:28). Hänellä olikin sukunsa ja syntymänsä vuoksi syytä pelkoon, mutta pelko oli nyt aiheetonta ja siksi Daavid sanoikin hänelle "Älä pelkää".

Kun ihminen lähestyy pyhää Jumalaa itsessään, Aadamin langenneen suvun jäsenenä, hänen on syytä pelkoon sillä hän on kuoleman oma, Jumalan lain miekka lyö hänet väliättömästi. Mutta tässä ei ole kaikki – kuuntele mitä Daavid sanoi Mefibosetille:

"Älä pelkää, sillä minä teen sinulle laupeuden isäsi Joonatanin tähden" (9:7)

Kuolema väistyi Mefibosetin yltä Joonatanin tähden, Joonatanin ja Daavidin keskinäisen liiton tähden. Tuomioistuimesta tuli Mefibosetille armonistuin Joonatanin tähden. Liiton kautta tuleva armo ja laupeus olivat voimakkaampia kuin Saulin suvun tuoma tuomio. Tämä on evankeliumia VT:n lehdillä!

Mutta suuri sanoma on se, että juuri tämän saman tekee Jumala sinulle ja minulle Kristuksen tähden. Tuomarin istuin on muuttunut armonistuimeksi:

24. ja saavat lahjaksi vanhurskauden hänen armostaan sen lunastuksen kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa,

25. jonka Jumala on asettanut armoistuimeksi uskon kautta hänen vereensä, osoittaak-sensa vanhurskauttaan, koska hän oli jättänyt rankaisematta ennen tehdyt synnit (Room 3:24-25)

Näin mekin voimme kuulla Jumalan suusta sanat "Älä pelkää" – eikö Jeesus käyttänyt näitä sanoja kerta toisensa jälkeen (Luuk 5:10; 8:50; ...) – ja me voimme lähestyä Häntä vieläpä kaikella uskalluksella:

15. Sillä ei meillä ole sellainen ylimmäinen pappi, joka ei voi sääliä meidän heikkouksi-amme, vaan joka on ollut kaikessa kiusattu samalla lailla kuin mekin, kuitenkin ilman syntiä.

16. Käykäämme sentähden uskalluksella armon istuimen eteen, että saisimme laupeu-den ja löytäisimme armon, avuksemme oikeaan aikaan. (Hepr 4:15-16)

Armo on suurempi ja vahvempi kuin Jumalan lain tuoma tuomio meille. Miksi? Koska Kristus kärsi tuomion ja rangaistuksen edestämme.

Ja tämä on evankeliumi UT:n lehdillä!

"minä palautan sinulle isoisäsi Saulin kaiken omaisuuden" (9:7)

On selvää, että Saulilla oli ollut paljon omaisuutta. Ja nyt kaiken omaisuutensa menettäneestä Mefibosetista, tyhjätaskusta ja rutiköyhästä, tuli hetkessä rikas tilanomistaja. Hän sai palata isoisänsä Saulin perintömaille ilman omaa ansiotaan Joonatanin ansion tähden, Joonatanin ja Daavidin keskinäisen liiton tähden. Mefibosetille palautettiin kaikki se, minkä Saul oli kerran omistanut.

Tässä palauttamisessa toteutui sapattivuoden, mutta erityisesti riemuvuoden, periaate:

10. Ja pyhittäkää viideskymmenes vuosi ja julistakaa vapautus maassa kaikille sen asukkaille. Se olkoon teille riemuvuosi; jokainen teistä saa silloin palata perintömaallensa ja sukunsa luo. (3. Moos 25:10)

24. Riemuvuotena pelto palautukoon sille, jolta se on ostettu ja jonka perintömaata se on. (27:24)

Riemuvuosi sisälsi kolme suurta asiaa: (1) orjien henkilökohtaisen vapauttamisen, (2) menetetyin perintömaan takaisin palauttamisen ja (3) täydellisen leivon maalle (ei kynnetty eikä kylvetty), karjalle ja ihmisille. Ja tämän kaiken sai Mefiboset vastaanottaa ilman omia ansioitaan, siksi, että Daavid osoitti hänelle laupeutta Joonatanin tähden.

Sapattivuosi ja riemuvuosi oli säädetty tulevaisen hyvän varjona (Kol 2:16-17): Kristuksessa todellinen sapattivuosi ja riemuvuosi tulee Hänen omilleen ja luomakunnalle. Nasaretin synagoogassa Jeesus julistikin:

18. "Herran Henki on minun päälläni, sillä hän on voidellut minut julistamaan evankeliumia köyhille; hän on lähettänyt minut saarnaamaan vangituille vapautusta ja sokeille näkönsä saamista, päästämään sorretut vapauteen,

19. saarnaamaan Herran otollista vuotta" (= sapattivuotta ja riemuvuotta).

20. Ja käärittyään kirjan kokoon hän antoi sen palvelijalle ja istuutui; ja kaikkien synagoogassa olevien silmät olivat häneen kiinnitetyt.

21. Niin hän rupesi puhumaan heille: "Tänä päivänä tämä kirjoitus on käynyt toteen teidän korvainne kuullen". (Luuk 4:18-21)

Tämä oli sapattivuoden ja riemuvuoden julistus. Ja juuri tämän ohjelmajulistuksensa kanssa yhtäpitävästi Jeesus paransi sairaita hyvin usein juuri sapatinpäivänä (Mark 1:21, 29-31 Pietarin anoppi; 3:2-6 kuivettunut käsi; Joh 5:8-16 mies Betesdan lammikolla) – päästään ja johdattaen ihmiset näin sisälle sapatin sanomaan, lepoon ja rauhaan. Ja tämän julistuksensa mukaisesti Jeesus sanoi myös ristin ryövärille: "*Totisesti minä sanon sinulle: tänä päivänä pitää sinun oleman minun kanssani paratiisissa.*" (Luuk 23:43).

Paratiisihan oli Jumalan valmistama paikka ihmiselle ennen syntiinlankeemusta, mutta lankeemus ajoi ihmisen sieltä pois (1. Moos 3:23-24). Mutta nyt Jeesus oli ristintyösään palauttamassa ihmiselle takaisin sen, minkä synty oli riistänyt ja ottanut pois: Jeesus lupasi ryövärille pääsyn paratiisiin.

Aikaisemmin olemme katsooneet, miten tie kaikkeinpyhimpään avautui Kristuksen uhrin kautta siten, että Hänen lihansa ruumis, taivaallisen temppelin esirippu, repäistiin kahtia samalla hetkellä kuin maallisen temppelin esirippu repäistiin kahtia.

Olemme myös todenneet, miten tällä samalla hetkellä Kristus-kallio, mistä erämaassa vettä antava haljennut kallio oli esikuva (Jes 48:21; Ps 78:15-16; 1. Kor 10:4), halkesi ja pelastuksen lähde ja Jumalan virta avautui (Jes 12:3; Ps 65:10) – tätä havainnollisti Kristuksen puhkaistusta kyljestä vuotava veri ja vesi (Joh 19:34).

Ja nyt Jeesus lupasi ryövärille kanssaan pääsyn paratiisiin. Muistatko mikä jäi viimeiseksi sanaksi paratiisista?

24. Ja hän karkoitti ihmisen ja asetti Eedenin paratiisin itäpuolelle kerubit ynnä välkkvän, leimuavan miekan vartioitsemaan elämän puun tietä. (1. Moos 3:24)

Jeesus ilmoitti juuri ennen ristiään, että taivaallisen paratiisin porttia vartioiva kerubin miekka tulee lyömään Hänet (Matt 26:31; Sak 13:7), koska Hän lähestyy tuota porttia syntiemme kantajana, mutta Raamatun kokonaisilmoituksen mukaan Hänen lyönnin seurauksena – oli uhri, jonka miekka surmasi – Jumalan miekka on laitettu tuppeen (1. Aik 21:25-27) niiden osalta, jotka lähestyvät porttia Kristuksessa, Hänen ristintyönsä ansioin perusteella.

Syntiinlankeemuksessa luomakunta kirottiin (1. Moos 3:17-18), mutta ristintyön kautta "*itse luomakuntakin on tuleva vapautetuksi turmeluksen orjuudesta Jumalan lasten kirkkauden vapauteen.*" (Room 8:21). Ja tämä ymmärtääkseni toteutuu osittain jo 1000-vuotisessa valtakunnassa, mutta lopullisesti Herran luodessa uuden taivaan ja uuden maan (Ilm 21:1). Tämäkin on sapatin ja riemuvuoden ilosanomaa.

Ennen lankeemusta ihminen oli terve ruumiin, sielun ja hengen puolesta, mutta syntiinlankeemus muutti kaiken: tuli sairaus, itku ja parku, hengellinen ja fyysinen kuoleman, lihan mieli (Room 8:5-8) eli perisynti, joka on kapinallisuutta Jumalaa kohtaan ja joka asuu meissä. Mutta kaikki nämäkin Kristuksen ristintyön ja ylösnousemuksen kautta kerran poistuvat: ei kyyneleitä, ei sairautta eikä kuolemaa (Ilm 7:16-17; 21:4).

Voisimme jatkaa tätä luettelemista vielä pitkään, mutta me näemme, miten Jumalan Kristuksessa palauttaa meille kaiken iso-isoisämme Aadamin ns. maaomaisuuden. Eikä vain sitä, vaan Kristuksessa me tulemme saamaa vielä enemmän, kuin ensimmäisellä ihmisparilla olikaan: Ennen lankeemusta heillä oli kuitenkin vain maallinen ruumis, mutta Kristus "*on muuttava meidän alennustilamme ruumiin kirkkautensa ruumiin kaltaiseksi*" (Fil 3:21). Me tulemme saamaa siis paremman ruumiin kuin mitä Aadamilla oli.

Myös maapäällinen paratiisi oli suurenmoinen paikka, mutta me tulemme saamaan paljon parempaa: Jumala luo uuden taivaan ja uuden maan (2. Piet 3:12-13; Ilm 21:1), taivaallisen paratiisin (2. Kor 12:4; Ilm 2:7), mihinkä käärme ei voi koskaan tulla viettele-

mään ja houkuttelemaan, missä on vain elämän puu mutta ei hyvän- ja pahantiedon puuta eikä näin ollen lankeamisen mahdollisuuttakaan! Jumalan paratiisi on siis paljon parempi paikka kuin maallinen paratiisi olikaan. Jumala ei vain korjaa vanhaa entiselleen, vaan Hän tekee tason noston, Hän antaa paljon parempaa ja paljon enemmän!

Palataan Mefibosetiin. Olen vakuuttunut, että Mefiboset jo seuraavana päivänä satuloi aasinsa ja lähti oppaan kanssa katselemaan mitä kaikkea hänen saamansa suuri perintö sisälsikään! Kysyn: Kiinnostaako sinua perintö, jonka olet Kristuksessa jo saanut ja jonka tulet kerran saamaan. Haluatko lähteä PH oppaana sitä katsomaan ja ihaillemaan Raamatun lehdistä?

"ja sinä saat aina aterioida minun pöydässäni" (9:7).

Elämä Loodebarissa (*"ilman laidunta"*), missä Mefiboset oli aikaisemmin ollut, oli nyt takana. Mefiboset sai uuden yltäkyläisen elämän kuninkaan pöydässä.

Sanat *"saata aina aterioida"* tahtoi sanoa: Mefiboset, älköön paikkasi olko koskaan tyhjä tässä pöydässä! Ole aina ruoka-aikaan paikalla ja tule isoavana ja janoavana.

Mefibosetin aterioiminen kuninkaan pöydässä nostetaankin esiin luvussa 9 neljä kertaa (9:7,10,11 ja 13). Jos PH kirjoituttaa jonkun asian neljästi, sen täytyy olla merkittävä asia, tärkeä ja ajankohtainen totuus meillekin. Siksi tule sinäkin aina ruoka-aikaan paikalle ja tule isoavana ja janoavana sillä:

53. Nälkäiset hän on täyttänyt hyvyyksillä, ja rikkaat hän on lähettänyt tyhjinä pois. (Luuk 1:53)

6. Autuaita ovat ne, jotka isoavat ja janoavat vanhurskautta, sillä heidät ravitaan. (Matt 5:6)

25. älkäämme jättäkö omaa seurakunnankokoustamme, niinkuin muutamien on tapana, vaan kehoittakaamme toisiamme, sitä enemmän, kuta enemmän näette tuon päivän lähestyvän. (Hepr 10:25).

Tässä ajassa on tosin monenlaista tarjoilua – siksi ole tarkkana, älä syö mitä maailman turuilla ja toreilla tarjotaan ja eteesi laitetaan, syö vain sitä mitä Jumala kattaa seurakuntansa keskellä. Luomisessa asetettiin kaksi lainalaisuutta: (1) kaikessa, mitä ihminen syö, on siemen (1. Moos 1:29) ja (2) kaikki siemenet tuottavat hedelmää lajinsa mukaan (1:11-12). Eli mitä syöt, sitä kasvat, mitä kylvät itseesi, se näkyy kypsänä hedelmänä sinussa. Siksi, kylvä sydämesi maaperään vain hyvää ja aitoa Jumalan Sanan siementä (Luuk 8:11), jotta voisit kasvaa Jumalan Sanaan, Kristukseen (Ef 4:11-16).

Niin, Mefiboset aterioi kuninkaan pöydässä – ja näin itse Daavidin seurassa ja hänen perheväkinsä ja palvelijoiden seurassa. Ateriyhteys oli myös sosiaalinen tapahtuma, toinen toisiinsa yhteenliittymisen hetki.

Me saamme aterioida yhdessä Jeesuksen Kristuksen kanssa:

20. Katso, minä seison ovella ja kolkutan; jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, niin minä käyn hänen tykönsä sisälle ja aterioitsen hänen kanssaan, ja hän minun kansani. (Ilm 3:20)

Ja samalla me aterioimme toinen toistemme kanssa yhteen liittyen:

17. Koska leipä on yksi, niin me monet olemme yksi ruumis; sillä me olemme kaikki tuosta yhdestä leivästä osalliset. (1. Kor 10:17)

Ehtoollinen ei ole vain ravinnon tankkaamisen hetki, vaan se on toinen toisiimme yhteenliittymisen hetki!

Kuninkaan pöydässä istuessaan Mefiboset sai myös katsella itse kuningasta, hänen kasvojaan. Meille sanotaan:

15. Mutta minä saan nähdä sinun kasvosi vanhurskaudessa, herätessäni ravita itseni sinun muotosi katselemisella. (Ps 17:15)

18. Mutta me kaikki, jotka peittämättömin kasvoin katselemme Herran kirkkautta kuin kuvastimesta, muutamme saman kuvan kaltaisiksi kirkkaudesta kirkkauteen, niinkuin muuttaa Herra, joka on Henki. (2. Kor 3:18)

Kuningas on keskellämme, katselkaamme Hänen kasvojaan.

"... niinkuin hän olisi kuninkaan poikia" (9:11).

Kun muut katsoivat Mefibosetia, näkivät he hänessä langenneen Saulin suvun ontuvan kulkijan. Ja kun Mefiboset katsoi itseään, hän tunsu olevansa "*koiranraato*" (9:8). Mutta kun Daavid katsoi häntä Joonatanin kanssa tekemän liiton kautta, niin Mefiboset oli "*niinkuin kuninkaan poikia*". Eikö tämä ole jälleen evankeliumi VT:n lehdillä.

Kun maailma katsoo meitä, me olemme sääliteltäviä raukkoja (1. Kor 4:10-13). Ja kun me katsomme itseämme, tunnemme olevamme vielä kovasti vajaita. Mutta kun Jumala katsoo meitä Kristuksessa, niin me olemme yhtä pyhiä ja vanhurskaita (1. Kor 1:30) kuin itse Kristus, koska me olemme Hänet päällemme pukeneet (Gal 3:27; Room 13:14) ja herrain Herran ja kuningasten Kuninkaan lapsina (1. Tim 6:15; Room 9:26) me olemme "*niinkuin kuninkaan poikia*". Eikö tämä ole evankeliumia UT:n lehdillä!

Tänä päivänä täällä istuu kuninkaan pöytään asettuneita kuninkaan poikia ja tyttäriä! Rohkene nähdä itsesi sellaisena kuin taivas sinut näkee!

"Ja hän ontui kumpaakin jalkaansa" (9:13).

Jos katoisimme Mefibosetin elämän kolmatta vaihetta, nostaisin näistä sanoista esiin jotain enemmän, mutta koska päätän puheen tähän kohtaan, niin sanon loppuun seuraavaa:

Vaikka Mefiboset oli saanut paljon takaisin siitä, mitä hän oli menettänyt, niin jotain oli vielä jäljellä muistuttamassa tuosta Saulin suvun hävitystä taistelusta: "*hän ontui kumpaakin jalkaansa*" (9:13) – hänhän putosi silloin 5-vuotiaana hätääntyneenä pakenevan hoitajansa sylistä ja tuli ontuvaksi (4:4) – ja ontui vieläkin. Kaikkia ei siis oltu vielä "asetettu kohdalleen".

Miten totta tämä on meidänkin kohdallamme. Vaikka olemme pelastettuja ja jo paljon Jumalalta saaneet, niin siitä huolimatta me näemme ja tunnemme joka hetki ihmissuvun lankeemuksen seuraukset itsessämme ja lisäksi oman elämämme tuomat jäljet ja traumat jne. Raamattu sanookin: "*Mutta nyt emme vielä näe kaikkea hänen valtansa alle asetetuks*" (Heb 2:8), "*eikä ole vielä käynyt ilmi, mitä meistä tulee*" (1. Joh 3:2), "*Sillä toivossa me olemme pelastetut*" (Room 8:24) ja "*Vihollisista viimeisenä kukistetaan kuolema.*" (1. Kor 15:26)

Mutta sama kirjojen Kirja, joka sanoo meille, että emme ole vielä kaikkea saaneet, vakuuttaa, että kerran tulee päivä, "*jolloin kaikki jälleen kohdallensa asetetaan*" (Apt 3:21), jolloin "*kaikki entinen on mennyt*" ja kaikki on tehty uudeksi (Ilm 21:4-5), jolloin me muutamme Kristuksen kaltaisiksi (1. Joh 3:2). Silloin "*rampakin hyppii niinkuin peura*" (Jes 35:6) ... Silloin synnin muistotkin on lakaistu pois (vrt. 2. Moos 17:14).